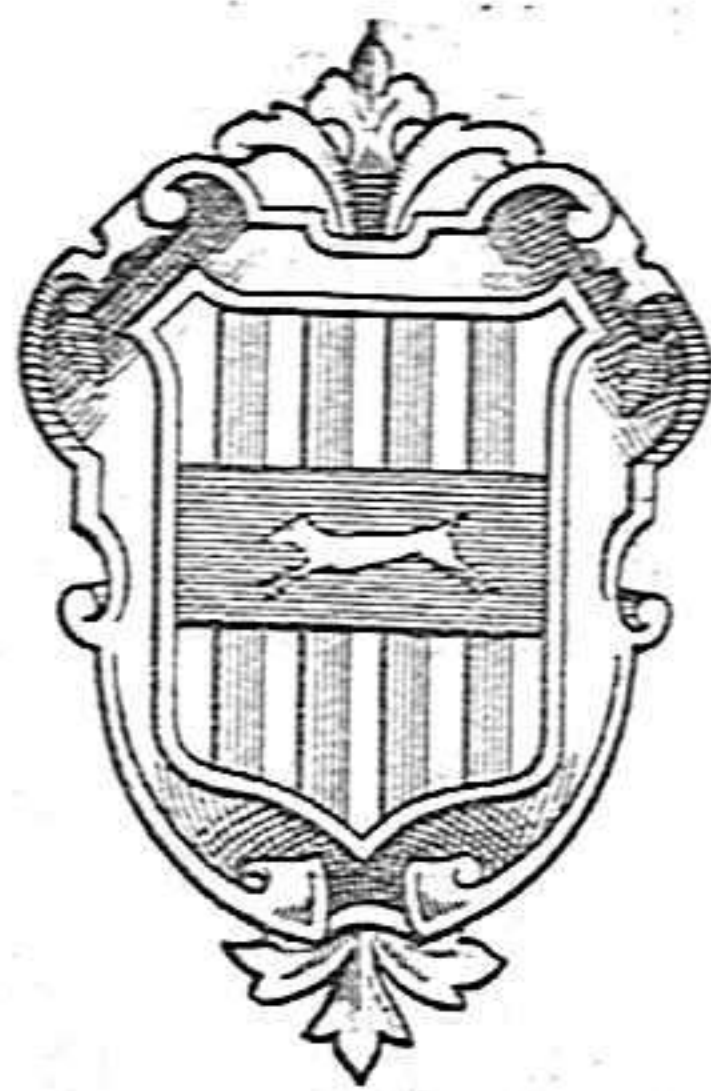

La Veu d'Inca

REDACCIO I ADMINISTRACIO
Murta, 5.—INCA.

Any 1

SETMANARI POPULAR

INCA 30 JANER 1915

Núm. 5

PAGAMENT A LA BASTRETA

Un trimestre Una pesseta

La Fiesta del Arbol

Afortunadamente ha ido tomando algún incremento en España la Fiesta del Arbol, va ya resurgiendo en algunas capitales y pueblos que la han celebrado anualmente, movidos sin duda por plausibles iniciativas de los amantes del fomento de nuestra arboleda; y en estas iniciativas hemos visto decididas autoridades, entusiastas párrocos y celosos maestros, que en alas de cultura y progreso, se convirtieron en celosos organizadores de la Fiesta, porque en ella se perseguían fines nobles y altruistas, capaces de transformar el modo de ser de nuestros pequeñuelos que, salvo contadas excepciones, suelen ser más tarde continuadores de la hermosa y fecunda labor cuya semilla, allá en sus tiernos años, se sembró en sus corazones, semilla que germinando después debía dar los resultados aperecidos.

Con la Fiesta del Arbol fomentamos no pocos sentimientos que luego renacen en el corazón de la tierna infancia, protegemos el reino vegetal, base para la existencia de los hombres y animales, puesto que las hojas, flores, frutos, maderas, raíces y hasta las fibras de los mismos vegetales, son elementos indispensables para nuestra alimentación, siéndolo también de las artes e industrias, de la Medicina y hasta de los mismos vestidos que cubren la desnudez de nuestros cuerpos.

La experiencia e investigaciones científicas de hombres eminentes han venido demostrando que, donde faltan los montes y en aquellas comarcas pobres en vegetación, llueve poco y a veces muy mal; poco, porque las lluvias escasean, acentuándose la sequía que malogra las cosechas; pues terrenos antes muy productivos por su frondosa arboricultura, habiendo desaparecido después sus arboledas, se convirtieron en infecundos y casi estériles; y hemos dicho muy mal, porque las tardías y a veces torrenciales lluvias caídas en terrenos sueltos y libres de las raíces de los árboles que los aprisionan, se convierten en inundaciones que, arrastrando cuanto encuentran a su pa-

so, dan origen a calamidades públicas que de vez en cuando desgraciadamente tenemos que lamentar. Y si cuanto hemos dicho en estas columnas no fuera todavía suficiente para mover la opinión en favor de la decretada Fiesta del Arbol, sólo nos resta ya añadir; que en el Arbol de la cruz fuimos todos redimidos, que del árbol se sacan las tablas que formaron la cuna donde se meció dulcemente nuestra infancia y que del árbol se emplean también las tablas de la lúgubre caja mortuoria, destinada a guardar nuestros mortales restos en silenciosa y tranquila sepultura o cubiertos por ocho palmas de tierra en un cementerio católico.

Finalmente y para no cansar a nuestros amables lectores, sólo nos resta para terminar nuestra modesta y sencilla labor pedagógica, llamar la atención de las autoridades y demás organizadores de la Fiesta del Arbol, cuando ésta llegue a celebrarse; pues no basta organizar un festival con más o menos aparato, ni que se siembren a tiempo y en lugar adecuado uno o más árboles, tomando en ella parte activa los escolares, conforme previene el artículo 3.º del R. D. ya publicado, no como meros espectadores, sino que se debe procurar que la Fiesta arraigue y perdure en el corazón de los niños, que los frutos que se persigan no sean flor de un día, que sea una semilla vigorosa que germinando cuidadosamente en el alma del niño pueda fecundizar, moviéndole a seguir protegiendo y cuidándose voluntariamente de aquellos árboles que ellos mismos con tanto cariño sembraron en el solemne acto de la celebración de la Fiesta.

Así y sólo así nos haremos dignos intérpretes del regeador R. D., fomentaremos la riqueza nacional, esperando poder legar a las generaciones venideras una juventud que sabrá respetar y proteger la vida y desarrollo de los árboles, que son, como dijimos ya, fuente de riqueza, de progreso y engrandecimiento nacional.

A. FERRER.

Inca 28-1-15.

ESTISORES Y DIDAL

—Pena extranya dins mon cor sento, ma bona mareta,
al recort d'una nineta
blanca y rossa com un or;
es d'elegancia la flor
y en la dança no té igual;
ay! mare, si no us sab mal,
voldria ferla ma esposa.
—Abans mira si l'hermosa
té estisores y didal.

—Donchs, serà ma esposa amada
la que, de modestia exemple,
se'n va de bon matí al temple
y'n surt cap a la vesprada,
y, a la virtut consagrada,
dedica totes les hores
a obres merexedores
de la monacal clausura...
—¿Exa santa criatura
gasta didal y estisores?

—Crech qu'una dòna opulenta
ha posat sos ulls en mí;
té de dot un Potosí
y es de magnats descendenta,
y diu que brindarme intenta
ab sa blana mà y caudal.
—Fill meu, no'n facis cabal;
eix amor prudent recusa,
puix la dòna axis poch usa
estisores y didal.

--Ara sí que sens recel
puch amar; ¡dòna completa!
Escriu com un gran poeta
y pinta com Rafael;
sa veu es d'àngel del cel;
es més sabia qu'un lletrat.
Mare, vull ma voluntat
rendirli.—Nó, fill: ¿ignores
qu'ha perdut les estisores
y té'l didal rovellat?

—Temps hà qu'a missa primera
hi observo una donzella
molt més modesta que bella,
que prega ab fè verdadera;
després, la mir falaguera
prop sa mare a totes hores,
y en les mans encisadores
de la placentera nina
veig lluhir, com plata fina,
sempre didal y estisores.

¿Puch, donchs, ara, mare mía,
donar a tal nina'l cor?
—Fill meu, es aquest tresor
l'esposa que Deu t'envia;
si es, com dius, modesta y pia
y es tant son amor filial,
porta riquíssim caudal
en sa ànima dolça y pura,
y faràn vostra ventura
estisores y didal.

MARÍA JOSEFA MASSANES.

NOTA DEL DIA

El domingo 7 del próximo febrero, es el día señalado para la celebración de funciones religiosas en las iglesias del orbe católico, para pedir a Dios el beneficio de la Paz, ordenadas por el Sumo Pontífice Benedicto XV atento siempre al bien de sus hijos, como venimos poniendo de manifiesto en estas *Notas*.

Respecto a la campaña, parece que los terribles temporales de nieve reinantes dificultan enormemente las operaciones, presentando un aspecto, de veras lánguido, que da lugar a que la diplomacia y los Estados Mayores estudien planes y preparen operaciones para la próxima primavera. El hecho más saliente de la guerra, registrado por la prensa en estos días, ha sido un combate naval librado en el Mar del Norte, entre las flotas inglesa y alemana, perdiendo ésta un acorazado y atribuyéndose, aquella, la victoria; aunque las últimas noticias acusan pérdidas de importancia para los ingleses.

Otra nota que hay que registrar, es la retirada de la estatua de Ferrer y Guardia del monumento, en mal hora levantado en Bruselas a dicho corifeo del anarquismo; la autoridad militar alemana la ordenó en vista de haber aparecido cubierta de inmundicia: nuestra Patria se verá libre ante los extranjeros de semejante baldón.

F. MARTE.

EL MON FA VIA

La religió i la guerra

Es una llei que quan una Iglesia coincideix en la seva àrea amb l'Estat és per ell dominada i, en certa manera, materelitzada. Davant el gran conflicte europeu que contrasta d'una manera formidable totes les valors, els protestantismes nacionals descobreixen la llur ineficàcia. Dificilment es trobaria entre ells més fons comú que l'anti-papisme, i això sol bastava, en temps de pau, per crear-los una certa solidaritat; i homes notoris d'Anglaterra havien arribat a dir que preferirien esdevenir súbdits protestants d'Alemanya que continuar esser súbdits d'una Anglaterra esdevinguda catòlica. Però la guerra ha acabat aquests sentimentalismes, demostrant-ne la nul·litat. El llenguatge actual dels bisbes anglicans n'és ben explícit. I, en veritat, essent els protestantismes oficials nacionalitzacions religioses, cal considerar la lluita de les dues grans potències protestants com una amenaça greu pels interessos de la Reforma, que només exteriorment conserva les seves posicions delimitades per la Guerra de Trenta Anys, i encare gràcies a admetre les més variades tarifes de creença.

En canvi, l'Església romana porta amb un esplendor poques vegades vist el nou il·lus-

tre Catolicisme. La «Kruzzzeitung», conegudíssim orgue protestant alemany, fa remarcar la gran importància del paper de Roma en els actuals esdeveniments. De l'èxit ençà de la primera iniciativa del Pontífex pel canvi de presoners inhàbils pel servei de les armes, quan més avença la guerra, més es veu que la vella potència històrica del Papat podrà complir una funció mediatriu. A més, qüestions com la irlandesa i la polaca, que la guerra pot tornar agudes, es relacionen pregonament amb els interessos catòlics. L'Anglaterra, la Rússia i la Turquia s'atancen diplomàticament al Vaticà, tant que Roma ve a ésser un dels pòls de la guerra en son doble aspecte Quirinal-Vaticà. I algú la designa com a seu dels futurs negocis de pau.

El diari senyala també les veus que corren sobre un nou sistema d'harmonia entre la Itàlia i el Vaticà. Però això depèn, segons la «Kruzzzeitung», del definitiu capteniment d'Itàlia davant la guerra. Tal vegada en aquestes paraules s'amaga una promesa política condicional de l'Alemanya protestant.

Tant se val: el pibiscit de la Germania i l'Anglaterra «reformades», la França radical, la Rússia ortodoxa, la Turquia islamita, saluden avui a l'ensems la única força espiritual que passa damunt les fronteres, inviolada, eterna.

C.

De «La Veu de Catalunya».

MOSSEN PERE J. BELTRAN

In memoriam.

«D. Pere Juan Beltrán ha mort.» Aquestes soles paraules acompanyades de dolorosa sorpresa, sortien de boca en boca, dijous passat, al reber-se sobtadament la fatal nova de la seva mort.

Profunda fou l'emoció que causà en tot el poble tal notícia, per quant no l'esperava; i no poguent consentir amb la pèrdua eterna del bon amic, del bon sacerdot estimat de tots, exteriorisava sovint la seva extranyesa i esglai amb lo seu esguart trist i espantat. «No serà ver, això» — sentíem a dir per un vent; — «no pot ser tan cruel desgràcia» per l'altre. Però després la veritat neta i certa es representava altre volta amb la seva fredor corgeladora. Oh, si! No hi havia cap dúpta: El sant, el digne sacerdot Beltrán havia mort; i quant no feia més que quinze mesos s'havia despedit de nosaltres per l'Argentina!... I aqueixa veritat anava obrint an el cor dels bons inquerers, una ferida profunda, ferestal...

Llavors amb l'ànima adolorida, vaitx comprendre la desgràcia de tal pèrdua. Llavors s'hem presentà l'immensa pena de la seva família aclaparada de dolor; i per son consol vaitx proposar fer qualche cosa pel volgut difunt. Llavors s'evocaren en ma pensa recorts de temps llunyans, recorts que m'impulsaren, sense dúptar gens, a dedicar un remellet de semprevives, tribut darrer d'afecte, a la memòria del antic mestre i amic i confident i pare...; doncs amb paternitat espiritual fou el primer que parlà el llenguatge de Deu a la meua ànima, nodrint el meu cor de santes màximes i fent germinar en mon ser l'anhel august del sacerdoci... Oh mestre! oh pare!, dins mon cor perdure encare el resò suau de ta veu apostòlica, ja per a sempre esvaidal...

Rebeu idò avui, oh amic del cel, eixa petita re-

cordança biogràfica, expressió de mon desitx de recuir els agradables recorts, que escampats, deixà en ton poble el teu caràcter bondadós, humil, afable... i perpetuar així la memòria de ta vida sacerdotal, digne, laboriosa, sacrificada!...

Nasqué el nostre compatriota a la ciutat d'Inca, dia 22 d'octubre de 1865 i fou batiat el dia següent.

Rebé la clerical tonsura dia 17 de desembre de 1885 de mans del Il·lustríssim D. Mateu Jaume. Fou ordenat de menors dia 18 de desembre de 1886 per l'Il·lustríssim Sr. Bisbe de Cervera. El mateix Prelat li conferí el Subdiaconat, el 15 de Juny de 1889; el Diaconat el 21 de desembre del mateix any, i el Presbiterat el 21 de març de 1890. Celebrà la primera missa a la Parroquia de Santa Maria Major dia 8 del més següent; a ella fou inscrit en dit any, essent Rector D. Bernadí Font.

Pel Janer de l'any 1890 se cuidà de la capella de Sant Sebastià i desde 1910 fins a ultims de 1914, fou obrer de Nostra Senyora del Carme.

Fou nomenat Director de la Congregació mariana ja desde el principi de son ministeri. Exercí aquest càrrec fins per devés l'any 1910. La seva obra com a director de dita congregació la recorden molt bé tots els joves congregants de 25 a 30 anys an amunt.

Pel agost de 1901 fou nomenat pel Sr. Bisbe, primer Conciliari del Círcol d'obrers catòlics i heu va ésser fins al Janer de 1904.

Pel Juny de 1893 fou elegit *primatxer* de nostra Parroquia. Dotat d'un exquisit gust per la música i plena la seva ànima de sant entusiasme pel cant religiós, es pot dir que amb aquest càrrec es va delitar molt l'esperit del bon sacerdot. Quina unció sabia imprimir a les melodies que cantava; i que ben interpretades resultaven aquestes amb la seva afinada i educada veu!

En març de 1899 fou nomenat Predicador de les monges Jerònimes.

En 1912 fou nomenat Rector de l'Església de Sant Domingo; càrrec que exercí fins a ultims de 1908. Aqueixa etapa de la seva vida sacerdotal, aqueix sis anys de vida pastoral incansable mereix atenció especial. La seva gestió d'aquells temps, tots la recordam. Les parets i murs de dita Església sa cuidaran prou bé de perpetuar-la eternament en mitx de nosaltres i de presentar a les generacions futures a ton digne operari de Cristó com a verdader amant del poble d'Inca, com a celós guardià de la casa del Senyor, que havent-la trobada algú tant deteriorada, quant se va confià a les seves mans, emprèn tot-d'una valent i coratjós la seva obra de reparació. I començà per l'exterior, celebrant—per dir-ho així—la seva entrada, amb una important i molt costosa reforma a ses teulades i carena circummural. I procedeix després a l'ornamentació i embelliment interior de dita Església, amb la general emblanquinada, que la deixà nítida i hermosa. I completà més tart l'orgue de dit temple amb el nou registre de *Trompa real*, juntament amb la caixa d'expressió. I afegí després una campana més al campanar; i fa construir una bella imatge del Sant Titular per presidir aquell temple; i vesteix les parets del altar amb riques tendes i domassos brodats d'or; i mana construir una rica *nube* que serveca de digne peanya al Sacrament de nostros altars... En resum, sense contar les riques ofrenes, com les calaxeres, Custodi de plata, tern blanc etc. que durant la seva regència regalaren a dita Església, passaren de més de quatre mil duros la quantitat que segons conta ben clarament, s'hi va gastar.

Pel Janer de 1909 fou nomenat Vicari *in capite*.

te de Caimari, que heu fou fins a maig de 1910, i en dit mes heu passà a ser de la parroquia d'Inca fins el novembre de 1915 en que s'establí a Amèrica.

De les seves qualitats i mèrits personals, poc en dirém. Que respinguen per noltros les brillants notes de *Benemeritus* que en tots els cursos de Filosofia i Teologia meresqué en la seva carrera. Que ho diguen, la seva vida estudiant, dedicada en part a la predicació i ensenyansa, ja en el Col·legi de S. Tomàs, ja en la seva propia casa. ¡Quants d'homes de títol, el deven a ell; i quants de sacerdots avui estàn investits del august caràcter, i heu deven a la seva direcció i ensenyances! De la seva virtut i cel per ses ànimes, en son monstre eloqüent la seva contínua labor en el confessionari, les moltes vocacions religioses, que passen de 45, degudes a la seva direcció espiritual; i els delicats càrrecs amb que desde la seva ordenació fonc distinguit pels seus superiors jeràrquics, com a confessor ordinari i extraordinari del tres convents de religioses de nostra ciutat.

Dues paraules solament de la seva curta vida en Amèrica i de la seva mort; doncs mos anam allargant considerablement.

Arribat a la República Argentina pel novembre de 1913, passà de Vicari a la parroquia del Carme de la província de Santa Fé, fins per octubre de 1914, en que fonc nombrat Cura-párroco de la Catedral nova de S. Jusep. Allà desplegà totes les seves energies. Se pot dir que l'excés de treball el rendí. Després de haver predicat la novena de Betlem i d'una numerosa comunió de nins i nines que tengué el dia 25 de desembre, sa sentí atacat de pulmonia i tres dies li bastaren per entregar l'ànima a Deu. Morí el dia 29, rebuts els sants sagraments. De la pena i desconort que deixà a la seva parroquia mos han arribat molts de detalls de que mos veim obligats a prescindir. Bastará dir, que en los tres mesos de Rector va conquistà totes les simpaties dels seus filigressos. Pareixia que havia anys que el tenien. En varies cartes que hem lletgides hem trobat detalls del desconort general i del concepte en que allà era tengut. No se sentia a dir més que: «Era un sant, era un digne sacerdot; era massa bó». Del aprecio que li professà el seu Prelat, sols dirém que en els dos mesos de tenir-lo, el feu ja confessor del seu Seminari i de moltes altres comunidats religioses.

Els funerals foren una imponent manifestació de dol. Hei assistí el Sr. Bisbe, Vicari general, Secretari, Professors del seminari, Jesuïtes, Dominics i demés clero secular. Celebrá l'ofici el seu condeixible de Porreras Sr. Juliá, [assistint-li de Diaca i Subdiaca, D. Pere Domengue de Manacor i el Sr. Vaquer de Felanitx.

¡Descansa ara en pau oh valent soldat de Cristo! Aneguet ja en les delícies que no tendrán li, lluny de la miseria humana. A la regió en que habites, no hi arriben les tempestats de l'escabrosa peregrinació de la vida; sinó que sols allà traspua l'oreig de ditxa eternal. No la ta planyem; l'has aguanyada per tes virtuts. Mes en ella no t'olvidis de consolar a ta familia, a ta pobre mareta... a tots els que de veres t'estimarem!...

J. A. PVRE.

Inca—29—1—15.

Mossen Gabriel Reus i Alzina

Componguent estavem ahir el present nombre, quant mos enterarem de que la terrible dalla de

la mort havia novament segat la vida d'un altre amic sacerdot: D. Gabriel Reus.

Ha causat en nostra ciutat molta pena la mort d'aqueix prevere, per la rapideç en que ha acabat amb la seva existencia. Doncs ahir encara sa passetjava bó i sà i fent vida ordinari i a les poques hores després de sopar, moria víctima de terrible accident.

No volem fer passar l'ocasió, sense dir dues paraules del bon amic Sr. Reus.

Encara que, a pesar nostro, no hem pogut fer una biografia breu de la seva vida, per faltarnos fetxes, porem dir no obstant que el difunt prevere duia ja uns 34 o 35 anys de vida sacerdotal.

Tot-d'una que fonc ordenat de prevere, quedà acullit alguns anys a la Parroquia de Sant Jaume de Palma. Després passà a Inca, anant per espai de uns 15 anys a Lloseta a dir missa i confessari a on donà proves de la seva laboriositat, principalment en el sant tribunal de la Penitencia.

Entre les dots i qualitats de Mossen Reus, mereix fer menció la de famós orador sagrat. Sempre recordarem amb fruició les seves notables oracions sagrades, ja per la naturalitat i gracia nativa en que les pronunciava, ja pel bon fondo literari i doctrinal que les sabia imprimir.

La conducció de son cadàver al cementeri i els funerals celebrats avui dematí a nostra parroquia, han estat dues importants manifestacions de dol, en que s'han demostrades les numerosos simpaties de que goçava el difunt per son caràcter franc i bondados.

La Redacció de La Veu, envia son més expressiu condol al seu germà sacerdot, nostre amic D. Simó, a la seva germana i demés familia.

¡Que Deu el tenga en la seva santa gloria!

Noves de Mallorca

PALMA

Es molt digna d'alabança, una circular que el Sr. Governador de la Província, publicà fa dies sobre el temps actual de Carnaval, i de la que no poguerem parlar-ne en el nombre anterior, a pesar de estar ja publicada.

Entre altres coses manifesta en ella dita autoritat civil, que, tenguent en conta qu'els balls de màscara ofereixen an aquest temps, moltes ocasions d'incurrir en faltes contra sa moralitat, faltes que éll está result a castigar amb la major energia; adverteix a tots i especialment an els Presidents de societats, casinos etc. que queda terminantement prohibit, en virtut del article 22 de sa Llei provincial, qualsevol ball indecorós, que traspassi els extrems de sa decencia.

An els trasgressors de tal disposició, los conmina nada menos que amb la multa de 500 pessetes; i si l'empresa de qualsevol societat continuàs en tals escàndols, les amanaça en retirar-los es permis de noves funcions.

Alabam i felicitem de veres tal disposició gubernativa, que així surt en defensa de sa moral, tan mal parada en aquets dies de llibertinatje.

Dijous passat sa Comissió etxecutiva de sa Societat de Tramvies electricos de Palma,

va firmar es contracte de l'adquisició de tot el material necessari, amb l'important casa A. E. G.

Aquest material comprèn 11.000 metres de linea aèrea i de via, amb tots els sostens corresponents, i ademés tretse cotches automotors i sis de remolg. Aquesta compra i els treballs que suposa, importa sa cantitat de 598.721 pesetes. La casa amb la que s'ha contractat, s'ha compromès en deixar acabat dit projecte en dotse mesos.

Porèm confiar idò, que prest serà un fet el tranvia elèctric a Palma, millora importantíssima per nostra capital que ja fa molt de temps bé dessitjava.

Rebérem la setmana passade, la noticia de sa mort de D. Lleó Carnicer i Rochel, modél de cavallers catòlics i cristians practics, qu'ha arribat a s'edat de 89 anys. Ha exercit fins que fonc jubilat, el càrrec de Catedràtic de Llatí i Castellà an el Institut. Fonc periodista, militant an el partit integrista i colabará en els periòdics *L'Ancora* i *El Centinela*, Deixa escrites moltes composicions literaries. Durant els 8 anys del setmanari passat *Ca-Nostra*, fonc son constant suscriptor.

Enviàm a la seva familia nostro afectuos condol.

SOLLER

El notable pintor d'aquella ciutat Sr. Bernarreggi, ha emprès una laudable campanya en defensa dels pins d'aquell Port. El seu article sobre el particular, ha merescut unánims elogis i cartes de felicitació de part de importants personalitats i entitats de Mallorca.

Vertaderament mereix aplausos aquest digne amator del art que altre volta surt en defensa de la bellesa d'aquell ric verger de Mallorca.

MANACOR

En un dels nombres anteriors, recuirem del nostre confrare: *La Aurora*, se noticia d'unes deixes importants del difunt D. Juan Amer, Qefe del partit conservador d'aquella ciutat. Segons diguerem, deixà aquest bon senyor: 10.000 pessetes a l'Iglesia des Port. 5.000 a s'obre parroquial i 5.000 a la Sèu de Palma.

Ara resulta qu'ademés d'això, n'ha deixat 5.000 més al hospital de Manacor.

Aquestes cantitats deixades, seràn recorts eloquents de sa llargueça del Sr. Amer, en benefici de l'Iglesia i dels pobres.

Homos d'aquest temple necessitam també per debes Inca.

Ecos de Ca-nostra

FESTA ONOMASTICA

En obsequi del celebre pianista D. Antoni Torrandell que enguany feia la festa onomástica en companya dels seus pares, el dia de Sant Antoni, s'organisà a casa d'aquest, una festa a on assistiren moltes distingides

persones de la societat inquera.

D.ª Severa Maderiaga de Ferrer fe un discurs amb la trassa i gracia que ella sab fer-ho en elogi de la labor artistica d'En Torrandell, animant-lo a prosseguir la seva tasca gloriosa. Tambè recità algunes poesies castellanés: una filosòfica i les altres de sabor espanyolista.

En Torrandell tocà, en el piano, algunes peces dificilíssimes, fent petita la fama de que gosa entre les celebridats musicals. Nosaltres encara que profans al diví art, bé saborem les tempestats de la mar alboratada i les flaires suaus de l'oració que sortiren de les mans del artista en la tocada "San Francesc de Paula.,,

Tots els números foren aplaudits, inclús els recitaments d'En Palou, que fonc una nota còmica de mal gust enmig de les primors de la festa.

La selecta concurrència fonc obsequiada en pastes i vins generosos per la simpàtica Esposa del Sr. Torrandell, que fé els honors de la casa.

FESTA AN EL COL·LEGI DEL S. COR

Conforme al programa anunciat, tengué lloc la funció teatral, en que es repetí per segona vegada l'hermós drama en tres actes: *Los Moneders falsos*, i de que no poguerem fer sa ressenya, per falta de lloc, en el nombre passat.

Representaren sos respectius papers, amb molta soltura, els joves actors Elvira, Rubert, Capellà, Balaguer, Martorell (Tomeu i Toni) Coli, Beltrán, i Maicas. Més entre ells descollaren notablement entre els demés: En Manuel Elvira, en tot el primer acte, logrant interessar per la tranquilidat i madurés en que sab representà el paper de pare; i en Pere Rubert, fent de Joseph. Aquest, en algunes escenes meresqué nutrits aplausos del públic. En Mateu Coli i Toni Beltrán, (Talp i Monna, respectivament) heu feren beníssim. El conjunt del drama fonc satisfactori. ¡Llastime, emperò, que'l públic no'l compregués més!

Després del drama sa representà la *Pantomina*, pels joves Tomàs Capellà, Coli, Durán i Truyol. Agradà molt per la seva originalitat i per la seva mímica. El primer (En Capellà) fonc molt aplaudit. Vertaderament el género humorístic l'escau molt bé.

La *Sogra Repelena*, monòlec dit per n'Elvira fer riure al numerós public. En la capta que s'efectuà notarem que'ls joves per fer-la, es serviren de la berretina, lo que mos agradà molt, per l'esperit de pàtria que això suposa.

La nostra enhorabona per tant, a Directores i actors. An aquets no porem menos d'encoratjar-los i animar-los a seguir envant en cultivar el teatre moral, are que tenen vençudes ja les dificultats més grosses. Perque, entre totes les expansions sanes i nobles, en que's pot espaiar i educar la juventut, aquesta es la millor.

EL SINDICAT OBRER "LA PAZ,,

Els obrers associats a n'aqueix Sindicat per commemorar la festa de la seva Patrona, *La Mare de Deu de la Pau* que's dia 24 de Janer, aprofitant la circumstancia de que enguany era en diumenge, assistiren plegats a una missa que's celebrà a Sant Francesc; i durant la qual la *Capella Infantil Franciscana* cantà algunes peces amb el bon gust que ho sol fer.

Acabada la missa els socis se replegaren a la fonda de ca'n Janer aont se les serví un berenar que la fonda presentà molt ben arreglatet; i durant ell reinà entre tots l'animació i companyerisme qu'era propi del cas.

An el final, el P. Cerdà, que havia estat convidat pe'ls obrers an aquest acte, feu us de la paraula per felicitar la Junta del Sindicat, i als socis tots per lo hermós que era lo que havien fet i per la bona marxa del Sindicat, animant-los a seguir sempre envant pe'l camí d'una sindicació ben entesa i ben fonamentada.

El President, D. Marián Calderón, donà les gracies a tots en nom de la Junta, i recomenà als socis que fossen sempre rendits i puntuals a les indicacions de la Junta mateixa, com ho havien estats an els actes d'aquel dia.

L'acte s'acabà quedant-ne tots molts satisfets.

CAUSES CRIMINALS.—Dia 29 del present mes, tengué lloc, en la Audiencia Provincial de Palma, el judici de la causa sobre amenasses instruida pe'l Jutjat d'Inca, contra Antoni Beltrán Amer y Pep Martí Moragues. El fet succeí dins una taverna d'aquesta ciutat.

—Dia 1.er de Febrer proxím, se celebrará en dita Audiencia el judici oral de la causa sobre ferides, tramitada també pe'l Jutjat d'Instrucció d'aquest partit, contra Antoni Ripoll Cifre. El fet tengué lloc a la vila de Seuva.

CONSUM D'ANIMALS — Durant l'any 1914 s'han sacrificat an el Matadero d'Inca els animals que detallam a continuació.

VAQUERS

6 bous—23 vaques—44 vadells i 44 vadelles 117

LLANAR

17 xots—1023 ovelles—1084 mens
19 anyells—3230 anyellets de llet 5373

CABRIU

5 bocs—90 cabras—198 cabrits 293

PORCS

105 porcs—42 porcelles 60 porcellins 207
Total 5990

Ademés: s'han sacrificat pel consum particular més de 1030 porcs que s'han obrat segons la costum mallorquina.

Dels animals morts al matadero, 6 auvelles foren donades per dolentes per magres i una vaca per ferides generalisades, per l'Inspector de queviures, D. Bartomeu Vallés.

Dels porcs sacrificats pel consum particular foren fets retirar de la menjua, per la meteix inspecció sanitaria, 2 animals atacats de cò'era porquí.

Dissapte passat també fonc feta cremar una vaca, per tísica, que devia pesar uns 200 Kilos.

Un aplaudiment al Inspector de queviures per l'escrupulosidat en que compleix el seu carreg.

FUNCIÓ DRAMÁTICA.—Un estol de joves del poble, diumenge donaren una funció dramática an el teatre del Círcol d'Obrers Catòlics. Posaren en escena «Els dos Poetes» «El Puñal del Godo» i «De gorras.»

Heu feren molt bé. No's poria demanar més d'uns jovencells que, essent dirigits pe'n Juan Coll, organisarèn una hermosa festa.

MALALT.—El fill Miquel de nostro estimat amic i colaborador D. Miquel Sampol es estat malalt de bastant de cuidado; ara ja està casi restablít, gracies a Deu.

Mos ne alegram.

BENDICIO DE CAVALLARIA.—Diumenge, després de la festa d'Iglesia dedicada a

Sant Antoni Abat, es fé la bendició de animals an el carré Major essent aquest, molt concorregut de persones i cavallaria, a pesar que va esser una festa com improvisada a causa de lo insegú del temps.

En Manorqui que cada any se llueix en la passada de les seves vaques, presentà a la bendició un brau que afartava sols veurer-lo, asseguren que pesava més de mil Kilos.

A COBRAR TOQUEN!—Dilluns a la casa consistorial s'obrirà la cobrança de les obligacions del corté que han caigudes en sort per esser amortisades.

ALLISTAMENT.—Demà, dia 31, se farà la rectificació del allistament dels soldats que enguany entren en quintes.

ALMANAC.—La Caxa Rural del poble de Sant Juan, ens ha regalat un hermós almanac agrícola per l'any 1915.

Agraim l'obsequi.

PEL CORTÉ.—An el pressupost del Ministeri de la guerra, se diu, que hi ha consignades 60.000 ptes. per continuà les obres del Corte militar d'Inca.

A la Llibreria de la *Veu* es venen numeros de la Revista *Rosas y Espinas* que suñt ricament il·lustrada. A 40 cents.

MOVIMENT DE POBLACIO

NAIXAMENTS

Dia 17.—Gregori Palliser Pons, fill de Bartomeu y Francisca.

Dia 19.—Jeroni Ximelis Martorell, fill de Antoni i Magdalena.

Dia 21.—Catalina Prats Fiol, fill de Jaume i Magdalena.

Dia 25.—Antoni Pujades Figuerola fill de Guillem i Margalida.

DEFUNCIONS

Dia 25.—Miquel Jaume Llompert, casat de 80 anys, mort a consecuencia de apoplegia cerebral.

—Antoni Durán Lopez, viudo de 82 anys, mort a consecuencia de hemorragia cerebral.

Dia 27.—Catalina Planas Mas, casada, de 26 anys, morta a consecuencia de hemorragia.

Dia 28.—Gaspar Sastre Ferrer, cassat, de 40 anys, mort a consecuencia de Asistolia.

Dia 29.—Mossen Gabriel Reus Alzina, Pvre. de 60 anys mort a consecuencia de hemorragia cerebral.

MATRIMONIS

Dia 27.—Francesc Valls Forteza, fadri, amb Clara Aguiló i Aguiló, fadrina.

Dia 30.—Pere Juan Ramis Seguí, fadri, amb Paula Janer Coll, fadrina.

—Damià Llompert Company, fadri, amb Paula Tortella Salvá, fadrina.

Correspondencia literaria

P. F.—Rebuda sa carta Dispensi del enfado: pero una *Veu* per bona que sia, i per bon artista que sia el qui la manetja no pot donar totes ses notes que tenguen capritxo de demanarli els qui l'escoltin. I qualche vegada si los pogués donar i les donás, desentonaria ferm. Això en general. Pe'l cas de que se tracta, veji V. com avui hi va lo que teniem preparat desde la setmana passada, i que per falta de lloc se quedá sense sortir. Per altre part pensi que hi ha coses molt més importants, tant en sí mateixes com per el número dels assistents, i no n'hem poguda dir una paraula: per exemple els exercisis de S. Francesc.